

**Kam jālasa Bībele?**

Jauniem - lai zinātu kā dzīvot.	Veciem - lai zinātu kā mirt.
Nezinošiem - gudrībai.	Augsti izglītotiem - pazemībai.
Bagātiem - lai līdzdalītos.	Nabagiem - mierinājumam.
Vājiem - stiprinājumam.	Stipriem - lēnprātībai.
Nomāktiem - iedvesmai.	Visiem - pestīšanai!

*Jānis Bitāns*

*Jūlijs jau kuro gadu ir bijis Pelču nomietnes laiks. Šajā gadā covids ieviesis savu kārtību, nomietne izpaliek... Atceroties laiku, kad aktīvi darbojos šajās nomietnēs bērniem ar īpašām vajadzībām, uzmācās grūtsirdība. Bet pēkšņi "facebookā" ieraugu kādu mīļu, brīnišķīgu seju – Diāna! Diāna un viņas stāsts Kā būt mazam lielajā pasaulē. Diāna ir apbrīnojama jauna sieviete, kuru iepazinu Pelču nomietnē, viņai ir fantastiska balss un smalka dvēsele. Diāna un Kristiāna – abas apbrīnojamas meitenes!*

**Kā būt mazam lielajā pasaulē? / Diānas Ponaskovas stāsts**

Pieaugot sevis pieņemšanā un mīlēšanā un godājot savu Radītāju par to, ka tieši šādu veidolu Dievs man ir piešķīris, esmu ieguvusi brīvību un mieru sirdī par to, ka būt miniatūrai sievietei lielajā pasaulē ir aizraujošs, interesants un bagātinošs piedzīvojums. Pašā sākumā atšķirība no citiem man, protams, sāpēja. Mierināju sevi ar to, ka tad, kad pieaugšu, noteikti skriešu visiem līdzī, dejošu baletu vai kāpšu kalnos - darīšu visu to, ko dara cilvēki, staigājot uz abām kājām.

Taču īstajā laikā, kad vēl nebiju pavisam sevi nomocījusi ar jautājumiem "kāpēc tas viss notiek ar mani?!" Dievs mani atrada un sauca vārdā. Viņš mani iekšēji dziedināja, ļaujot piedzīvot Viņa žēlastību un apziņu, ka neatkarīgi no tā, ko es daru savā dzīvē, Viņš manai eksistencei ir piešķīris nozīmi, uzticot Savu uzdevumu, kuru man ir jāīsteno. Ja ikdienā mēs tiecamies salīdzināt sevi ar citiem, tad neieklūt nežēlīgās noraidījuma lamatās ir praktiski neiespējami, jo nav tādas formulas, kuru izmantojot, varētu izpatikt visiem un iederēties pilnīgi visur. Jo laicīgās vērtības mainās. Šodien mēs mīlam atšķirīgo, jo tas ir modē, bet rīt varam to ienīst. Taču Dieva apsoliņumi un vērtības ir mūžīgi nemainīgas. Ja Dievs sauc mani vārdā, mīlestībā pārmaina manu sirdi, izrauj no grēka važām, dziedina un

vēlas, lai manai dzīvei būtu mērķis, tas ir brīnišķīgākais, kam varu ļauties un uz ko paļauties mūžīgi. Tā ir brīvība un patiesa mīlestība, kuras tik daudziem pietrūkst.

Bet šoreiz īsumā par maniem piedzīvojumiem, esot miniatūrai četrpauku braucējai ar austrumniecisku temperamentu.

Tā kā darbojos kultūras jomā, esmu pateicīga par iespēju satikt brīnišķīgus un apdāvinātus kultūras un mākslas cilvēkus, taču nereti ar savu ričuku (t.i. ratiņkrēsli) tikt līdzī notikumiem ir tiešām pamatīgs izaicinājums.

Viens no lielākajiem miniatūrā auguma ieguvumiem, ir tas, ka mani var paķert vienā rokā un ričuku – otrā, lai kopīgi pārvarētu kādas kāpnes vai neveikli saprojektētas barjeras. Šī pieredze man ir daudz ko mācījusi. Ne tikai to, ka nesēji ir visdažādākie: producenti, skaņotāji, gaismotāji, mūziķi (pavisam nesen Intars Busulis ar Kārli Lāci), bet arī to, kā izkāpt no savas privātās telpas komforta, lai ļautos un uzticētos kādam, kurš man palīdzēs pirmoreiz. Varētu šķist, ka pieņemt sabiedrībā pazīstamu cilvēku palīdzību ir īpaša privilēģija, taču man kā sievietei ne vienmēr ir komfortabli un ērti uzticēt kādam savu ķermeni.

Reizēm ierodos uz pasākumu saposusies skaistā kleitā, tā sievišķīgi un eleganti, bet priekšā ir kārtējais izaicinājums - virkne pakāpienu. Un atkal nekas cits neatliek kā ļaut sevi satvert un cilāt, jāmenedzē un jāparedz dažādas nianses. Tikmēr apkārtējie ieinteresēti vēro, kā es un mani palīgi tiekam ar šo procesu galā. Sanāk tāda neliela performance, kurā nereti lietoju Dieva doto humora izjūtu, lai iedrošinātu palīgus un skatītājus, ka šī tehniskā 'pauze' ir laba iesildīšanās darbam.

Bet, ja godīgi, ai, kā reizēm gribētos izvairīties no šāda priekšnesuma! Jāsaka gan, ka šādas situācijas mani vairs nepazemo kā agrāk, atgādinot, ka nespēju bez citu palīdzības pat ierasties uz pasākumu vai pārbraukt pāri tramvaja sliedēm, jo Dievs patiesi rūpējas un māca, ka, ļaujot citiem palīdzēt man, es dodu arī viņiem iespēju būt par svētību un pieaugt labestībā, rūpēs un cilvēcībā.

Es, protams, plānoju savas gaitas un loģistiku, lai pati tiktu galā ar pārvietošanos, taču ir reizes, kad viena no vairākām neērtībām tomēr ir jāizvēlas, lai tiktu uz priekšu.

Kā miniatūra auguma sieviete, esmu mācījusies pasmieties par situācijām, kurās varu būt kā baltais zvirbulis. Piemēram, kopbildēs pārējie bieži vien pietupjas, lai būtu vienā līmenī ar mani. Mācu solidaritāti? Nē, kompozīciju! Kopbildes taču ir māksla!

Arī sarunājoties, ne vienmēr izdodas izveidot acu kontaktu, jo neesam vienā līmenī. Parasti sarunu biedrs skatās uz mani no augšas uz leju, kas pēc ķermeņa valodas principiem varētu nozīmēt pazemojošu un augstprātīgu attieksmi, bet ne vienmēr tā ir. Arī šajā ziņā esmu mācījusies saprast un pieņemt situāciju, turklāt, jo brīvāka un atvērtāka esmu pret šo

atšķirību, jo labprātāk sarunas biedrs pats meklē risinājumu, lai mūsu dialogs turpinātos daudz vienlīdzīgākā gaisotnē. Jebkurā gadījumā man nav iebildumu, ja cilvēki nenoliecas manā priekšā it kā es būtu bērns, bet turpina sarunu, stāvot kājās. Galvenais ir attieksme un cieņa.

Būt miniatūrai nozīmē arī veikli noparkoties, ielīst visšaurākajā liftā vai iespraukties visciešākajā stūrī. Man vienmēr būs vieta tur, kur citiem vietas nepietiek. Arī ričuks man kalpo kā krēsls, galdiņš, krūzes vai glāzes turētājs, portatīvais birojs un ātrbraukšanas sacīkšu auto. Vēl viens mans dotums - vienmēr izskatīties jaunai. Bez dekoratīvās kosmētikas es varu izskatīties gandrīz kā pusaudze, un tas dod man iespēju vēl pēc 10 gadiem izskatīties kā jaunietai. Kā mans kora biedrs vienmēr saka: "Diān, Tu būsi vienmēr skaista un jauna!". Smaidu un gribu tam ticēt!

Miniatūrā auguma dēļ esmu arī "izdevīgs ceļa biedrs". Draugi smejas, ka varu pārtikt no svaiga gaisa un mīlestības. Tas gan nenozīmē, ka ēdu ļoti reti, bet gan to, ka man daudz patiesi nav vajadzīgs. Esmu kompakta un ergonomiska, ekonomiska un mobila. Tik daudz ieguvumu, ka reizēm garāmejošo bērnu jautājumi mammām "kāpēc esmu tik maziņa", mani vairs nesāpina, bet liek vairāk smaidīt, jo zinu, ka mazai būt ir tieši tas, kas raksturo mani un Dieva plānu manai dzīvei.

Tikai ar Dievu esmu mierā ar sevi, pieņemu sava veidola izaicinājumus un pazemībā atzīstu, ka arī mana miesa ir Kristus mājoklis. "Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?" (1Korintiešiem 6:19) Tas vēl vairāk iedrošina mīlēt sevi un cienīt Dieva radīto ķermeni, kurā dzīvot un kalpot par godu savam Debesu Tēvam.



*Tik bieži es esmu centies pats saviem spēkiem sakārtot savas dzīves pagalmu... Bet drīz vien es noguru un padevos. Tikai tad, kad es pazemībā saucu pēc palīdzības un ļāvu, lai Kungs Jēzus izravē nezāles, iztīra neauglīgos zarus un novāc grūžus, tikai tad es atklāju kristīgas dzīves apslēpto skaistumu: dziļākas attiecības ar Dārznieku; daudz lielāku mieru un rāmumu; asāku fokusu uz dzīves svarīgākajām lietām – lietām, kurām ir mūžīga vērtība.*

G. Graham Tchividjian

Kādai kņinietei bija divi lieli trauki, kas bija iekārti kārts galos, kuru viņa nēsāja sev uz pleca. Vienam traukam bija plaisa, tajā pat laikā, otrais bija nevainojams un allaž noturēja visu ūdeni. Garā ceļa laikā, no strauta līdz mājām, ieplīsušais trauks parasti bija tikai pustukšs.

Diendienā tas turpinājās gadiem: sieviete pārnesa tikai pusotru trauku ar ūdeni. Protams, veselais trauks ļoti lepojās ar saviem panākumiem. Bet, nabaga ieplīsušais trauks, kaunējās no sava trūkuma, viņam bija žēl, ka varēja pildīt tikai pusi sava darba.

Vienu dienu avota malā viņš uzrunāja sievieti: - “Man ir tāds kauns, ka plaisas dēļ ūdens nemitīgi izlīst, ejot pa ceļam no strauta uz mājām”.

Sieviete pasmaidīja: - “Bet vai tu esi ievērojis, ka takas vienā pusē aug ziedi, bet otrā nē? Es vienmēr esmu zinājusi par tavu trūkumu, tāpēc iesēju puķu sēklas ceļa tavā pusē, un katru dienu atgriezoties mājup, tu tās aplaisti. Es lasu šos ziedus un izrotāju māju. Ja tu nebūtu tāds, kāds esi, tad nebūtu arī mans prieks par skaisti izrotāto māju.”

*Katram no mums ir kāds unikāls trūkums. Bet tieši šīs plaisas un spraugas veido mūsu dzīvi tik interesantu un vērtīgu. Jums jāpieņem cilvēki tādi, kādi viņi ir, meklējot viņos labo.*



### **Kādas sievietes stāsts...**

Kamēr varēju, es turējos pie savas laulības. Bet pienāca diena, kad man vairs nebija spēka un kā tikko mans vīrs aizbrauca uz darbu, es savācu savas mantas, paņēmu mūsu dēlu, kuram bija 14 mēneši un aizgāju no mājām.

Tas bija vienīgais gads, kad mēs dzīvojām vienā pilsētā ar maniem vecākiem. Acīmredzot, iespēja aizbēgt pie tēta un mammas manu lēmumu atstāt savu vīru padarīja vienkāršāku.

Ar saraudātām acīm un dusmīgu seju, es iegāju pie mammas virtuvē. Viņa turēja uz rokām bērnu, bet es, asarām šķīstot, centos attaisnot savu lēmumu. Mamma man ielēja krūzē kafiju un teica, ka viņi ar tēti man palīdzēs. Es atviegloti uzelpoju, jo sapratu, ka viņi ir manā pusē.

– Bet, pirms tu pametīsi Bilu pavisam, tev kaut kas būs jāizdara, – teica mamma.

Viņa nolika gultiņā jau gulošo mazdēlu, paņēma baltu papīra lapu un pildspalvu, un lapas vidū novilkta taisnu līniju. Viņa man palūdza kreisajā stabiņā sarakstīt visu, ko Bils izdarījis, kā dēļ ar viņu dzīvot vairs nav iespējams.

Es paskatījos uz vertikālo līniju un padomāju, ka noteikti labajā pusē mamma liks man uzrakstīt visas labās Bila īpašības. Biju pārliecināta, ka viņa slikto īpašību saraksts vienalga būs daudz garāks, tāpēc ar entuziasmu sāku aizpildīt kreiso stabiņu.

Es netaupīju papīru un tinti. Degu nepacietībā uz papīra uzrakstīt sava neciešamā vīra pretīgo portretu.

Kreisā lapas puse izskatījās sekojoši:

– Nekad aiz sevis nenovāc.

– Nerunīgs klusētājs. Par visiem viņa plāniem un lēmumiem es uzzinu pēdējā.

– Vienmēr aizmieg dievkalpojuma laikā.

– Šņaukājās un atraugājas tieši pie galda.

– Nekad man nepērk skaistas dāvanas.

– Ģērbjas nevīžīgi.

– Skops attiecībā uz naudu.

– Sliņķis (nepalīdz man mājas darbos) utt.

Saraksts piepildīja visu lapu. Man bija vairāk kā pietiekami pierādījumu tam, ka neviena sieviete nav spējīga dzīvot kopā ar tādu vīrieti-monstru.

Pašapmierināti un uzvarošu smaidot es jautāju mammai: - Un tagad, kā es saprotu, tu palūgsi man labajā lapas pusē uzrakstīt Bila labās īpašības?

– Nē, – viņa teica, – Es arī bez tā zinu viņa labās īpašības. Es vienkārši gribu, lai tu iepretī katrai uzrakstītajai rindiņai uzrakstītu savu reakciju. To, kā tu rīkojies.

Tas izrādījās daudz cietsirdīgāks un grūtāks uzdevums, kā sameklēt Bila labās īpašības. Es atcerējos dažas labās viņa īpašības un pilnībā varēju tās aprakstīt. Bet es nekad nebiju domājusi par sevi pašu. Es zināju, ka mamma neatkāpsies, kamēr nebūšu to izdarījusi, tāpēc negribīgi sāku rakstīt:

– Es apvainojos, piepūtos, dusmojos, kliecēju.

– Man bija kauns stāvēt viņam blakus.

– Es tēloju mocekli, spēlēju uz jūtām un centos izsaukt žēlumu pret sevi.

– Es gribēju būt precējusies ar kādu citu, tikai ne viņu.

- Es nerunāju ar viņu (sodīju viņu ar klusēšanu).
- Es uzskatīju, ka esmu viņam pārāk laba (uzskatīju, ka Bils nav manis cienīgs).

Saraksts izrādījās bezgalīgs. Kad biju aizpildījusi visu stabiņu, mamma no manām rokām izņēma papīra lapu, paņēma šķēres un pārgrieza pa vertikālo līniju to uz pusēm.

Kreiso stabiņu viņa saburzīja un iemeta miskastē, bet labo pasniedza man.

- Bekija, - viņa man teica, - paņem šo sarakstu uz mājām. Šodien padomā par to, kā tu rīkojies. Lai jūsu puika šodien paliek pie mums. Ja tu no sirds izdarīsi to, ko es tev lūdzu, un vēl joprojām vēlēšies Bilu pamest, tad mēs ar tēti izdarīsim visu, lai tev palīdzētu.

Es atstāju mantas un dēlu, un atgriezos mājās. Sēdēju uz kušetītes ar savu lapas daļu. Bija ļoti grūti noticēt tam, kā izskatījās mana rīcība bez balansējošā saraksta ar Bila negatīvajām īpašībām. Šis saraksts izskatījās drausmīgs. Es redzēju sīkumainību, pazemojošas metodes un graužošanas reakcijas.

Es pavadīju vairākas stundas sēžot un lūdzoties Bilam piedošanu. Es lūdzu Dievam spēku, vadību un viedumu tām izmaiņām, kas man noteikti būs jāveic. Es skaitīju lūgšanas, un to

darot aptvēru, cik nožēlojami biju rīkojusies. Man bija ļoti smagi atcerēties to, kādus grēkus biju pierakstījusi savam vīram. Cik ļoti absurdi tas viss bija. Tur nebija nekā amorāla vai briesmīga. Es biju kļuvusi tik cietsirdīga un akla, ka biju pārstājusi ievērot, ar cik ļoti labu vīru biju svētīta - ne ideālu, bet ļoti labu.

Es atcerējos, kā pirms pieciem gadiem es devu laulības zvērestu. Es apsolīju mīlēt viņu gan veselībā gan slimībā. Būt ar viņu priekos un bēdās. To visu es apsolīju Dieva priekšā, savas ģimenes un draugu klātbūtnē. Bet, neskatoties uz savu solījumu, šorīt es biju gatava viņu pamest dēļ šiem sīkumiem.

Es ielēcu mašīnā un devos atpakaļ pie saviem vecākiem. Es nevarēju noticēt tam, cik ļoti labi jutos, atšķirībā no pirmās reizes, kad bēgu no mājām. Tagad man sirdī bija miers un pateicība.

Kad paņēmu dēlu, ar šausmām iedomājos par to, ka vēl mirkli iepriekš būtu varējusi traģiski izmainīt viņa dzīvi. Dēļ savas sīkumainās vēlmes piekasīties un sava paaugstinātā jūtīguma, es gandrīz biju viņam atņēmusi iespēju katru dienu būt kopā ar viņa lielisko tēvu. Es ātri pateicos savai mammai un izspurdzu pa durvīm, lai paspētu mājās pirms vīra pārnākšanas....

*Bekija Zerbe*



27.jūnijā Mūžības ceļā aizvadījām mīļo māsu **Ritu Graiksti** (1937 – 2020)

Līdzjūtība tuviniekiem!

Sveicam dzimšanas dienā!

2.07. - Aigars Kātiņš

2.07. - Oskars Šilders

5.07. - Ilze Sermoliņa

6.07. - Dace Birkmane

9.07. - Gunārs Arnolds Baumanis

9.07.- Ārija Zommere

27.07.- Inta Matute

28.07.- Amanda Sisene

30.07.- Mariss Dārznieks

30.07. - Zane Okoro-Osagie

30.07. - Kārlis Didzis Pomerancis

*Tev ir tieši tik daudz laika, lai tu spētu pildīt Dieva gribu.*

*Ja tu nevari visu paveikt, tu vai nu dari kaut ko nevajadzīgu vai arī dari to nepareizā veidā.*

R. Warren

☺ ☺ ☺ Skolotāja jautā Jānītim:

- Vai tu pirms ēšanas lūdz Dievu?

- Nav vajadzības, mana māte gatavo ļoti labi.

zentasvara50@inbox.lv; 26801575